గీతా పారాయణం

మూడు సంవత్సరాల పిల్లవాడు బుల్లి బుల్లి అడుగులు వేసు కుంటూ పరుగెత్తుకొని వస్తుంటే ఎంత అందంగా వుంటుంది ? వొచ్చీ రావటంతోనే తన చిట్టి చేతుల్తో వాటేసుకుని పెన వేసుకుంటే ఎంత బాగుంటుంది !!

అందులో అతడు పిల్లల్నీ స్త్రీలనీచూచి చాలారోజులైంది. జీవితం అంటే అసహ్యం పుట్టి, ఆ గదిలో వొక్కడే కూర్చుని గీతాపారాయణం చేసుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నాడు.

ఆ పిల్లవాడెవ్వరో అతనికి తెలియదు. అతను గీత చదువు కుంటూవుంటే హఠాత్తుగా తలుపు నెట్టుకొని వచ్చి, వొచ్చీ రావటంతోనే ఈ పనిచేసాడు. మొదట్లో అతను పిల్లవాని చేతుల్లోనించి విడిపించుకొందాం అనుకున్నాడుగాని ఆ బుల్లి నోరు అతన్ని ఆకర్షించింది. పైగా "అమ్మే—అమ్మ" అన్నాడు.

గీతకి అందకుండా ఏ పొరలో దాక్కొనివుందో ప్రేమ— అతని కాపిల్లవాణ్ణి చూస్తే ప్రేమ కలిగింది. ఎత్తుకుందామని చేతులు జాసేతలికి ఆ పిల్లవాడు అతని కాళ్ళ సందున నక్కి "అమ్మే—అమ్మ !" అన్నాడు.

ఇంతలో గడపలో అలికిడైంది. అతని హృదయం దడదడ కొట్టుకొంది. బల్లమీద తెరచివుంచిన భగవద్గీత కాగితాలు రెప రెప కొట్టుకున్నయ్. కిటికీ తలుపు టపటప కొట్టుకుంది.

పద్దెనిమిదిసంవత్సరాల అమ్మాయి అతని గదిలో అడుగు పెట్టింది. అతన్నిచూసి, అడుగుతీసి, శరీరాన్ని తలుపుచాటుకు లాక్కుంది.

పిల్లవాడు అతనికాళ్ళుపట్టుకుని, పైకిఎగబాకటానికి ప్రయత్నించాడు. అతడు వొక్కసారి బల్లమీద రెపరెప కొట్టుకునే భగవద్గీతను చూచుకొని అలాగే నిలబడిపోయాడు.

"రా బాబూ, వెళ్దాంరా!" అంది పిల్ల.

పిల్లవాడు అతని చొక్కా పట్టుకొని వేలాడాడు.

ఆ పిల్ల తలుపుచాటునుంచి తొంగిచూచి, "బిస్కట్లుపెడ్తా రా... మాబాబుకాదూ" అంది. అతనికి చొక్కా చిరిగిపోతుందేమోనని భయంవేసింది. "రావూ! నాన్నతో చెప్పనా!" అని అడిగింది పిల్ల.

ఈమాటలకు పిల్లవాడు భయపడిపోయాడు. బిత్తరి చూపులుచూసాడు. అతనికాళ్ళు వొదిలి, తల్లిదగ్గరకు పరిగెత్తాడు. ఆమె గదిలోకి ఎదురుగావచ్చి పిల్లవాణ్ణి యెత్తుకొని తీసుకువెళ్లింది.

ఆమె బయటకు నడుస్తుంటే వొక్కొక్క అడుగూ అతని హృదయాన్ని మీటింది. అడుగుతీసి అడుగుపెట్టే తలికి అతని ప్రాణం జివ్వున లాగింది. ఆమె భూమిమీద అడుగుపెట్టగానే అతనికి హాయిగా వుండేది. అడుగు తియ్యగానే నరాలు జివ్వున లాగేవి. ఆ ముడీ, ఆ మెడా, ఆ వీపూ, ఆ పిరుదులూ అతనికి దూరమవుతున్నకొద్దీ అతని హృదయానికి దగ్గరయినయ్.

నిట్టూర్చి అతడు భగవద్గీత ముందువేసుక్కూచున్నాడు... అయిదుసంవత్సరాల క్రితం తాను ప్రేమించిన యువతి జ్ఞాపకానికి వొచ్చింది. తాను ప్రేమించటం—ఆ పిల్ల ప్రేమించటం, పెళ్లికి సిద్ధపడటం—ఆ పిల్ల తలిదండ్రులు బలాత్కారంగా మరొకడికిచ్చి పెళ్లి చెయ్యడం-తన హృదయం ముక్కలవడం-

గీత సహాయంతో మళ్ళీ ముక్కలు అతుక్కోవటం అన్నీ జ్ఞాపకమొచ్చాయ్.

మర్నాడు అదే టైముకి మళ్ళీ ఆ పిల్లవాడు వొచ్చాడు. అదేవిధంగా పిల్లవాడి తల్లికూడా వొచ్చింది. ఈసారి అతడు ధైర్యం చేశాడు—"పోనీ, కొంచెంసేపు వుండనివ్వండి—ఆడుకుంటాడు." అన్నాడు.

ఆ పిల్ల—ఆ పిల్లవాని తల్లి—చిరునవ్వు నవ్వుతూ "వొట్టి కోణంగండీ, వున్నచోట వుండడు" అంది

అతను అనుమానిస్తూ అనుమానిస్తూ పిల్లవాణ్ణి ఎత్తుకొని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. పిల్లవాడు అతని మీసాలు పట్టుకుని లాగాడు. అతడు సిగ్గుతో చచ్చిపోతూ ఆమెవంకకు చూడలేక పోయాడు. ఆమె చిరునవ్వు నవ్వుకుంది. ఆతడు మీసం వొదిలించుకుని, "కూర్చోండి" అన్నాడు.

"వొట్టి కోణంగి అండీ!"

"కూర్చోరూ?"—పిల్లవాడి తల నిమురుతూ అడిగాడు.

"వెళ్లాలి" అంది. ఆమెకు నిజంగా వెళ్లాలనే వుందికాని ఈసారి తన మెడా, వీపూ... అతనికి చూపటానికి సిగ్గువేసింది. కూర్చుంది.

ఇక మాటల్లేవు. పిల్లవాడు తల్లిదగ్గరకు పరుగెత్తాడు. అతన్ని చూపిస్తూ "తాత" అన్నాడు.

ఆమె వొయ్యారంగా "ఛీ" అని మందలించింది. అతనికి సిగ్గువేసింది. "రా—రా" అని పిలిచాడు పిల్లవాణ్ణి.

"జాగర్తలండీ!" అందిపిల్ల. అతనికి మీసాలసంగతి జ్ఞాపకం వొచ్చి మళ్లీసిగ్గువేసింది. ఆ పిల్ల చిరునవ్వునవ్వుతూ లేచివెళ్తాను

అని చెప్పి పిల్లవాణ్ణి ఎత్తుకుని సుతారంగా వీపు చూపకుండానే వెళ్ళిపోయింది.

అప్పటినుంచీ ఆపిల్లవాడు రోజూ వొచ్చేవాడు. వొకరోజు 'భగవద్గీత' ముక్కలు ముక్కలుగా చించివేసాడు. రోజూ అతని మీసాలతో ఆడుకునేవాడు. అతనికి కోపంవచ్చేది కాదు గాని బాధగా వుండేది. మీసాలు తీసివేద్దామనుకున్నాడు. తీయించివేస్తే ఆ పిల్లవాడు దేంతో ఆడుకుంటాడు? రావటం మానివేస్తాడేమో! అలాగే వుంచుకున్నాడు. కత్తిరించుకోవటం మానేసి చాలా రోజులైంది.

వొకరోజు పిల్లవాడు రాలేదు. సెలవలకు యింటికివస్తే కనబడని భార్య కలిగిన విద్యార్థిలాగు అయిపోయాడు. ఆ పిల్ల యింటికిఎదురుగావున్న కిల్లీ కొట్టు దగ్గరకువెళ్ళాడు. "ఆయింట్లో ఎవ్వరున్నారు?" అని దుకాణదారుని ప్రశ్నించాడు.

"వొకఅమ్మాయి వుంది బాబూ"అని కొట్టువాడి జవాబు.

"భర్త లేడూ!" అని ప్రశ్న

"ఎక్కడో వుంటాడు... రెండు మూడు నెలలకి వొకరోజు వచ్చి పోతూంటాడు—"అని జవాబు.

"అన్యోన్యంగా వుంటారా?" అని ప్రశ్న.

"అయ్యన్నీ మన కెట్లా తెలుస్తయ్, బాబూ! అయినా మొగుడూ పెళ్ళాం అన్న తరవాత తన్నుకోకుండా వుంటారా? వొచ్చినప్పుడల్లా వడ్డించి పోతుంటాడు..."

అతనికి అగస్మాత్తుగా జాలివేసింది. పిల్లవాణ్ణి మొత్తుకుని "ఊఁ, ఊఁ, ఊఁ..." లాలించ బుద్ధిపుట్టింది—గబగబా వెళ్ళి ఆ ఇంటి తలుపుకొట్టాడు. పిల్లే తలుపుతీసింది. అతని

గుండెలు కొట్టుకున్నై. పిల్ల కళ్ళు ఎర్రబడి వున్నై. జుట్టు రేగి వుంది. పైగా అతన్ని చూచి బెదిరింది. భయపడింది.

"అబ్బాయి యేడీ?" అని అతని ప్రశ్న.

పిల్ల జవాబు చెప్పకముందే "తాతా" అంటూ పిల్లవాడొచ్చాడు.

"తప్పు, తాత అనగూడదు" అని చెపుతూ పిల్లవాణ్ణిఎత్తుకొని ఆమె లోపలకు నడిచింది. అతను నెమ్మదిగా అనుసరించాడు.

"కూర్చోండి!"

అత డాపక్నే నుంచుని ఆమెని జాలిగా చూస్తున్నాడు. ఆ చూపులు ఆమె భరించలేకపోయింది. పిల్లవాడి జుట్టు సవిరిస్తూ 'మాబాబే' అంది. పిల్లవాడు ఆమె భుజంమీదకు ఎక్కటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

ఆమె పమిట సర్దుకుంటూ, "కూర్చోరూ?" అంది.

అతడు ఎక్కడో కూర్చోబోయాడు.

"కుర్చీలో"

కూర్చున్న అతనివొళ్ళోకి వెళ్తానని పిల్లవాడి మారాం. ఆపిల్ల కుర్చీదగ్గరకువచ్చి అతనికి పిల్లవాణ్ణి అందించటానికి వంగింది. స్తనభారంతో అనుకున్నదానికంటె దగ్గరకు వంగింది. అతని చూపులు పట్టేయ్. చిలిపిపిల్లాడు - మీసాలు పట్టుకులాగాడు. ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు. అతడు పిల్లవాణ్ణి వొళ్ళోకితీసుకుని— "రావటంలేదేం, బాబూ?" అని బుజ్జగిస్తూ అడిగాడు.

"నాన్నొద్దన్నాలు"

"తప్పు ఏం మాటలవి?" అని తల్లి మందలించింది.

కాని పిల్లాడు ఆగలేదు. చెప్పేశాడు—"నాన్నొద్దన్నాలు,, అమ్మనికొత్తాలు"

అతడు జాలిగా పిల్లని చూశాడు. ఆమె చేత్తో మొహం కప్పుకుని కన్నీరు కారుస్తూ వుంది.

"క్షమించండి" అన్నాడు.

"మీ తప్పేముంది......నా కర్మ".

అతడు అక్కడ వుండలేక పోయాడు.

తలుపు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

పిల్లవాడు "తాతా......తాతా......" అని పిలుస్తూనే వున్నాడు. తల్లి పిల్లవాణ్ణి హృదయానికి హత్తుకుంటూ, ముద్దుపెట్టుకుంటూ ఏడ్చింది.

ఆ రాత్రి అతనికి నిద్రపట్టలేదు. తాను అయిదుసంవత్సరాల క్రితం ప్రేమించినపిల్ల ఇప్పు ఏం చేస్తుంటుంది? భర్తతో కాపరమేగా! కోపంవచ్చింది. తానిలాచస్తుంటే! చేతిలోవున్న భగవద్గీత నేలకు విసిరికొట్టాడు.

ఎవ్వరో తలుపుకొట్టారు. నెమ్మదిగావెళ్ళి తలుపుతీసాడు. అ పిల్లవచ్చింది. అతన్నిచూచి బోరునయేడ్చింది. అతని కేమీ తోచలేదు—"నే కాపరం చెయ్యలేను. పిల్లవాడికోసం ఇన్నాళ్లూ వోర్చుకున్నాను. ఇక సహించలేను" అని ఏడ్చింది.

అతని హృదయం కరిగి నీరయింది. ఆమె పెదవి వొణికిపోతుంటే అతడు గిజగిజ లాడాడు. ఆమెని ఓదార్చాడు. ఆమె ఏడ్పు మరీఎక్కువయింది. "సహించాలి, మనస్త్రీలు అందుకు ప్రసిద్ధి. కష్టాలు కాపురంవుండవు..." అని ఓదార్చాడు.

"నేనేంచేశాను ? ఆయన నన్నెందుకిలా హింసించాలి ?" అని అతనివక్షంమీద తలఆన్చిఏడ్చింది. అతనికూడాకళ్ళవెంట నీళ్ళుకారినై. ఆమెను నెమ్మదిగా దగ్గరకు తీసుకుని "ఏడవకు... నామాట వినవ్?" అని గడ్డంపట్టుకుని మొహం పైకెత్తి అడిగాడు. ఆమె శోకాన్ని దిగమింగటానికి ప్రయత్నించింది. కాని ఆపుకోలేక పోయింది. మళ్ళీ అతని వక్షంమీద తల ఆన్చి ఏడ్చింది. అతని చొక్కా కొంతవరకు తడిసింది.

"ఇదిగో కొంచెం విశ్రాంతితీసుకో," అని నెమ్మదిగా పక్కమీద కూర్చోపెట్టాడు. ఆమె పడుకుని దిండులోకి తలదూర్చి యేడ్చింది—"నేను సహించలేను...పిల్లాడు...పిల్లాడు."

అతడు నెమ్మదిగా పక్కన కూర్చొని ముంగురులు సవరిస్తూ ఓదార్చాడు. బాధతో, యేడ్పుతో ఆమె శరీరం వేడెక్కింది. అతడు తలకింద చెయ్యిదూర్చి కన్నీరు తుడిచాడు. ఆమెకన్నీరు ఆగలేదు. అతనిచెయ్యి నొప్పిపుడుతూవుంది. నెమ్మదిగా చెయ్యి తీసుకునేటప్పటికి "పిల్లాడు—పిల్లాడు" అని ఆపిల్ల యేడ్చింది. అతని నడుం నొప్పి పెట్టింది. పక్కనే పండుకున్నాడు "పిల్లాడు-పిల్లాడు," అని యేడుస్తూ ఆమె కావలించుకుంది. అతడు ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆమె కన్నీళ్ళు అతని పెదవుల్ని కాల్చినై! ఆమె శరీరం అతని శరీరానికి దూదిపింజలా తగిలింది. వేడి నిట్టూర్పులు అతన్ని ఉద్రేకపరిచాయి. ఆమె కళ్ళని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. పెదిమల్ని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు; మెడనిముద్దుపెట్టుకున్నాడు...

"పిల్లాడు—పిల్లాడు" అని యేడుస్తూ ఆమె అతన్ని గట్టిగా కావలించుకుంది. ఆమె స్తనాలు అతనిచేతికి తగిలినై. అంతకు

ముందు అవి అంత పెద్దవిఅనిగానీ, ఆమె లోపల బాడీ వేసుకో లేదనిగానీ అతనికి తెలియదు.

"పిల్లాడు—పిల్లాడు". అని యేడుస్తూ ఆమె అతనిచేతిని కదల నివ్వకుండా తనచేత్తో అదుముకుంది.

అతని తల గిర్రున తిరిగింది. ఇంటికప్పు కనబడటం లేదు. యే మోతా వినపట్టంలేదు. మంచంవేడి యెక్కువైంది. యేదో లోకంలోకి దిగిపోతున్నట్లు అనిపించింది.

నెమ్మదిగా లేచి తలుపుగడియ వేసివచ్చి పడుకున్నాడు.

"పిల్లాడే!"

"నే నున్నాగా!"

తెల్లవారి లేచి చూసేటప్పటికి ఆపిల్ల వెళ్ళిపోయింది. నలిగి పోయినపక్క కనిపించేటప్పటికి కలవరంపుట్టింది. ఇతఃపూర్వం తాను ప్రేమించిన స్త్రీ మొహాన తుపుక్కున ఉమ్మేసినట్లు బాధ పడ్డాడు. మంచముప్రక్కనే వున్న భగవద్గీత వెక్కిరించింది. బర్రునవెళ్ళి తలుపుతీసి ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకున్నాడు. మర్నాడే మకాం ఎత్తివేశాడు. మళ్ళీ గీతాపారాయణం మొదలుపెట్టాడు. ఆ యింటిచాయలకు వెళ్ళలేదు. గీతా మహాత్యం-ఆత్మని లోబరుచుకున్నాడు. ఒకనాడు అతను తన గదిలోనే ఉండి గీతాపారాయణం చేస్తూ కిటికీలోనుంచి బయ టకు మాట్టం తటస్థించింది. దూరాన్నుంచి ఒక స్త్రీ వస్తూంది. అతని వొళ్ళు ఝుళ్ళుమంది. అయిదు సంవత్సరాల క్రితం తానుప్రేమించిన స్త్రీ. ఆ ఇసుకలో కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వొస్తూ వుంది. పెట్టెలు ఎక్కువైన గుడ్డుబండిలా వొస్తూవుంది.

అతని కేమీ తోచలేదు. ఈ అయిదు సంవత్సరాల క్రితం

తాను ప్రేమించిన స్త్రీ ఇప్పుడిక్కడకు ఎందుకు వొస్తూవుంది? రెండో పిల్ల జ్ఞాపకంవచ్చింది. భగవద్గీత చేతులోనుంచి జారి పడింది.

ఇక తనేం కావాలీ? ఆయిదు సంవత్సరాల క్రితం ప్రేమించిన ఈ అమ్మాయిని మరచిపోటానికి ఎంత ప్రయత్నించాడు! అది అట్లా వుండగానే రెండో అమ్మాయి తన జీవితంలోకి ఎల్లా ప్రవేశించింది? మళ్ళీ ఇప్పుడీ మొదటి అమ్మాయి ఎందుకు వొస్తూవుంది? ఇక తన జీవితం ఏంగావాలి?

మొదటి అమ్మాయి, ఇసుకలో కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వొస్తున్న అమ్మాయి, గది ప్రవేశించింది. ఆమెను చూసేటప్పటికి అతని హృదయం బ్రద్దలైంది. ఇదేమి అవతారం! బుగ్గలు పీక్కుపోయినై; కళ్ళు గుంటలు పడ్డయ్; డొక్కయిపోయింది.

ఆమె అతని మనస్సులోని భావాలు గ్రహించి భోరున ఏడ్చింది. అతడు ఆమెని అలాగే ఏడవనిచ్చాడు. ఓదార్చటానికి ప్రయత్నించలేదు.

"నేను చాలా ప్రయత్నించాను. నాఆత్మని చంపుకొని శరీరాన్ని అతనికి అప్పగించాను, లాభం లేకపోయింది. ఆయనతో నేనిక కాపరం చెయ్యలేను. ఇక్కడేవుండిపోతాను. మీ దగ్గర వుండనివ్వండి. మీపాదాలవద్దపడివుంటాను" అని ప్రార్థించింది.

"నీ కేమన్నా పిచ్చా!" అన్నాడు.

"పిచ్చే! నేనెంత బాధపడ్డానో, మీకేం తెలుసు? మొదట్లో ఆయన్ని మిమ్మల్నిగానే వూహించుకొని తృప్తిపడ్డాను. ఆయనతో మాట్లాడుతుంటే మీతో మాట్లాడుతున్నట్లే వుండేది. ఆయన పక్కన వుంటే మీతో వున్నట్లే వుండేది.

కాని ఇప్పుడు...ఇప్పుడు...నాటకములో తృప్తి పోయింది. నేనిక ఇక్కడే వుంటాను."

"ఏం మాటలు? ఎవరన్నా వింటే-చూస్తే!" అన్నాడతడు

"నాకేం! వీళ్ళని నేనెందుకు లెక్క చెయ్యాలి? ఈసంఘం నన్ను ఉద్ధరించిందా? నేనిక్కడే వుండిపోతాను. ఆ నరకానికి పంపరుకదూ?" అని పాదాలు పట్టుకొని ఏడ్చింది.

అతడు వెనక్కు జరిగి చెప్పాడు - "అతడు నీభర్త. నువ్వు అతనితోనేవుండాలి. ఈ తనువులు శాశ్వతం కాదు. ఇవ్వాళ ఇక్కడున్నాం. రేపు ఏమవుతామో చెప్పలేం!" అన్నాడు. ఈ ధోరణిలో గంటసేపు ఉపన్యాసం ఇచ్చాడు. ఎన్నెన్నో చెప్పాడు.

అతని మాటలకు ఆమెకు కోపము వొచ్చింది. లేచి నిల బడింది. తీక్షణంగా అతని కన్నుల్లోకి చూచింది. "ఈ తను వులు శాశ్వతం గాదు?" అన్నది.

"అవును"

"ఏది శాశ్వతం?"

"ఏదీ కాదు"

"ఏదీ శాశ్వతంకాదు. త్వరపడాలి, త్వరపడాలి" అను కుంటూ తలుపుదగ్గరకు వెళ్ళి వెనక్కుతిరిగి, "మీ ఉపదే శాన్ని మరచిపోను. తనువులు శాశ్వతంకాదు. త్వరపడాలి." అని చెప్పి రివ్వున వెళ్ళిపోయింది. అతనికి ఆశ్చర్యం వేసింది. తన హితోపదేశం ఇంత త్వరలో పనిచేసినందుకు సంతోషిం చాడు. ఆ రాత్రి హాయిగా నిద్రపోయాడు. ఒక కుటుంబాన్ని

నిలబెట్టానని గర్వపడ్డాడు. తెల్లవారి ఒక స్నేహితుడు కని పించి ఇలా అడిగాడు.

"విన్నావా?"

"ఏమిటది?"

"నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి. నువ్వు ఐదుసంవత్స రాలక్రితం ప్రేమించినపిల్ల వంటవానితో లేచిపోయింది."

శ్రీహరీ !

అతనికి మండిపోయింది. తన ఉపదేశమంతా వ్యర్థ మయింది. ఇంకా నయం. తానే పెళ్ళిచేసుకోలేదు. ఆమె వెళ్ళబోయేముందు తమమాటలు అప్పుడతనికి జ్ఞాపకంవచ్చినై.

"తనువులు శాశ్వతంకాదు. త్వరపడాలి."

"అవును"

"ఏది శాశ్వతం?"

"ఏదీ కాదు"

"అయితే త్వరపడాలి"

అతని శరీరం ఆవేశంతో వొణికిపోయింది. ముచ్చెమటలు పోసినై. ఆమె లేచిపోవటానికి తానే కారణమా? తన గీతోప దేశమే కారణమా? ఆమెకసలు ఉపదేశం చెయ్యడానికి తన కేమి హక్కువుంది? తన్ను ప్రేమించి తన దగ్గరకు వస్తే, సంఘానికి జడిసి, తిరస్కరించి, పైగా గీతోపదేశమా! ఇంతకీ ఆమె యేమి బాగుపడింది? తాను తిరస్కరించబట్టేగా వంట వాడితో లేచిపోయింది. వేదాంతబోధ చెయ్యకుండా తనే అంగీకరిస్తే! అతని హృదయం ఆవేశంతో తికమకలాడింది. "దీనికి నేనే కారణం. దీనికి నేనే కారణం" అనుకుంటూ

కూర్చున్నాడు. హఠాత్తుగా అతనికి రెండో పిల్ల జ్ఞాపకమొచ్చింది. ఆమె భర్త చేతుల్లో యెంత బాధపడి తన దగ్గరకు వొచ్చిందో అర్ధమైంది. హృదయంఆమెకోసం ఆక్రోశించింది.

వెంటనే తలుపు గభాలున తెరచుకొని ఆమె ఇంటికి పరుగెత్తాడు. తలుపులు నెట్టుకొని లోపలికి ప్రవేశించాడు. ఆమె పడుకొని నిద్రపోతూవుంది. పిల్లవాడు పక్కనేపడి యేడుస్తున్నాడు, ఆమెనిచూసేటప్పటికి నిద్రిస్తున్న అతని శక్తులన్నీ ఒక్కసారి రేగాయి. శరీరంజాలితో, ప్రేమతో, ఉద్రేకంతో ఉడికిపోయింది. గప్పున మంచందగ్గరకు ఉరికాడు. కోర్కెలతో ఉప్పొంగిపోతున్న హృదయంతో ముద్దు పెట్టుకోటానికి మంచంమీదికి వంగాడు. మంచంమీద అజాగర్తగా విస్తరించి పడుకున్న పిల్లడు అటొకకాలు, ఇటొకకాలూ, వేసి చేతులు వేలాడవేస పడుకున్న పిల్లని, తియ్యని కలల బరువుతో వాలిన రెప్పలుగలిగిన పిల్లని నిద్దరలో పమిట తొలిగినపిల్లని, అస్తారబతంగానో, అమాంతంగానో చేతుల్లోకి తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొని కావలించుకుంటే ఎంత బావుంటుంది !! కానీ...

అతని హృదయం టప్న ఆగిపోయింది. వంగినవాడు వంగినట్లుగానే కొయ్యబారిపోయాడు. ఆమె మంచంమీద అలాగే పండుకొనివుంది—చలనములేదు. ఆమె ఆత్మహత్యచేసుకుంది.

“తాతా—తాతా”అని పిల్లవాడు ఏడుస్తున్నాడు. అతనికి “గీతా, గీతా” అన్నట్లు వినబడింది.